

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 208.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ὅτι μετὰ τὴν Δα. πλὴν ἡλικίας ἐτοί-
νω ταύτ' οὕτως ἔχει εἶργε σαυτὸν τῷ
σεπλοῦ θυσιαστηρίῳ.

Δαμπετίῳ ἑπισκόπῳ. σς.

Οἱ μηδὲν εἰς ὠφέλειαν βλέποντες,
ἢ πρὸς τὴν Δα. διχονοοῦντες, ἢ τὸ μέγε-
θος τῆς κατὰ θεὸν ἀφονίας
ἢ τὸν πρὸς ἀλλοτρίαν, ἀλλ' ἐγκω-
μιάζουσι ἑπιχειροῦσι πλὴν ἀληθείαν,
πρὸς ἡμετέροις δεινότεροι λέγειν Σπο-
δύσαζ' ἰκνοῦσιν. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἐπα-
ξίας, ἀλλά γε Σποδύσαντας τὰ κατὰ
ἐπισημαίνοντες, τεκμηρίον τῆς ἐαυτῶν
γνώμης τῆς ἐπὶ τὰ ἀξιοφύγητα ὀρε-
πούσης, καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀνθρώ-
ποις ἐγκαταλείψουσι.

Παύλῳ. σζ.

Ἐκείνος, ὃς ἐγὼ οἶμαι, διχονοοῦ-
σας ἔβη τῆς ἀμφισβητησάντων κρι-
τικῆς, ὃ μὴ τὰ μέγιστα ἀξιώματα ἐκ-
πλητῆσάντων, ἀλλὰ τοῖς ἀδελφεοῖς
τὸ εὐδὸν ἐξ εὐνομίας χρησάντων, καὶ νέ-
μων ἐν ταῖς πρὸς ἐξέστω τὸ πρὸς
ἀξίαν, ἐν ταῖς Δα. γνώσεσι φυλάτ-
τει τὸ ἴσον ἅπασιν, τῷ δικαίῳ παντα-
χῶ μετὰ χροῦσάντων.

Ἐρμολογίῳ ἑπισκόπῳ. ση.

Εἰ μὲν ἔχουσι ἡμῖν τῆς ἱεροσύνης ἀ-
γασίας ἐφευμένον χρησάντων ἀναγινώ-
σκουσι, ὡς οὐ κατὰ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς
ἀρετὰς ἀσκέουσι, ἀλλὰ λόγῳ διδάσκουσι
μόνον, φρονεῖταισαν ὡς φρονεῖταισαν. οἱ δὲ
πανταχῶ οἱ χρησάντων ἀνακηρύττουσι
μὲν τὰς φιλαρέτας αὐτῶν, Σποδύσαν-
τας δὲ τοῦς λόγῳ μόνον. Σποδύσαν
ἑπιχειροῦσας. τί παρέντες τὰ Δα.
τῆς θεῶν θεσμῶν διηγορευμένα τῆς ἱε-
ρωσύνης μόνῳ ὡς τῶν τυραννίδι ἐνα-
βρῶνται. τὰ μὲν γὰρ θεῶν θεσμο-
ματα, τοῦς πλὴν ἱερωσίνων λαχόντας

nibus ob paupertatem tenebas, nec po-
steaquam cōsensuisti, ob aetatem. Quapro-
pter, si ita est, à venerando altari teipsum
arce.

Lampetio Episcopo. 206.

Qui dum coniectos in utilitatem oculo-
los habent, nihil tacendum esse putant, nō
rerum præclarè gestarum magnitudinem,
ut silentij causam obtendunt: sed veritatē,
ad cuius laudes prædicandas, ne disertissi-
mi quoque homines se accingere verentur,
commendare ac laudibus afficere ni-
tuntur. Egregiis enim rebus, si non dignè,
at saltem quantum satis est, laudatis, ani-
mi sui ad ea, quæ commemoratione digna
sunt, propendentis argumentum atque
coniecturam iis quoque qui post futuri
sunt, relinquunt.

Paulo. 207.

Ille, mea quidem sententia, iustissimus
controversiarum iudex est, non qui homi-
nes amplissimis dignitatibus ornatos per-
timefcit, verum qui imbecillioribus, id
quo carent, pro eo atque æquitas postulat,
subministrat: atque in honoribus id cui-
que, quo dignus est, tribuens, omnibus
quod æquum est, in causarum discepta-
tione tribuit, ius videlicet ubique mensu-
ræ loco adhibens.

Hermogeni Episcopo. 208.

Si ij, qui sacrosancta Sacerdotij dignita-
te redimiti sunt, oraculum aliquod nobis
recitare queant, quo illud sanciat, eos
minimè laborare ac virtutem colere, ve-
rùm sermone solo docere oportere, sen-
tiant sanè ut sentiunt. Sin autem diuina
oracula passim Antistites eos prædicat, qui
virtutum amore flagrant: contraque eos,
qui sermone solo alios erudire conantur,
explodunt, ecquid isti, prætermisissis iis re-
bus, quæ diuinis legibus præscriptæ sunt,
Sacerdotio solo, tanquam tyrannide, glo-
riantur: Etenim diuina scita, eos potissimum

☩

qui sacerdotium nacti sunt, in laboribus ac religiosis exercitationibus versari iubet; quod nimirum ij qui subsunt, cum eos, quibus imperare licet, laborantes perspexerint, præ pudore ad fortitudinem strenuique animi officium prouocentur. Neque enim docentium oratio perinde animos acuere solet, ut vita & mores. At isti, non secus ac si ipsis loquendi duntaxat munus commissum fuisset, ab actione abstinent. Quos etiam proinde incessans ac profcindens diuinus Apostolus his verbis usus est, Qui prædicas non esse furandum, furaris. Atque item diuina sententia apud Ezechielem (id enim est quod, ut tibi exponerem, postulasti) Angelis iis, qui Ierofolymam supplicio affecturi erant, hoc imperauit, A sanctis meis incipite. Quod quidem etiam Apostolorum antesignanus his verbis transtulit, Tempus est ut incipiat iudicium à domo Dei. Si autem primùm à nobis, quis finis eorum, qui nõ credunt Euangelio Dei? Consentaneum enim est, ut qui honore ac dignitate superiores sunt, hi quoque, si peccent, grauioribus etiam suppliciis muldentur.

μάλιτα πάντων ἐν πόσις καὶ ἀσκήσις
 οὐκ εἶναι τοὺς βαλελεύεται. ἵν' οἱ ἀρχι-
 μέτροι, οὓς ἐπιτάτῃν ἔξει, ποῦτος πο-
 νοῦντας θεάμενοι, εἰς ἀνδραγαθίας
 ὑπ' ἀρχῆς παροξύνονται. ὃ τοσού-
 τον γὰρ λόγος, ὅσον ὁ τρόπος τῆς δι-
 δασκόντων, ὡς ἀδελφῆν πέφυκε. οἱ δ'
 ἄσπερ τὸ λέγειν μόνον ἐμπιστευθέντες,
 τὸ πράττειν ἀπέχονται, εἰς καὶ φιλο-
 τεύων ὁ μὲν θεῖος Σάτολος ἔφη. ὁ κη-
 ρύτῳν μὴ κλέπειν, κλέπει. ἢ δὲ θεῖα
 ψῆφος ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ, τοῦθ' ὄσπερ
 μαθεῖν ἐξήτησας, παρεκελεύσατο, τίς
 πλὴν τιμωρίας μέλλουσιν ἐπιφέρειν τῇ
 Ἱερουσαλὴμ ἀγγέλους, ὅτι τῆς ἀρχῆς
 μου ἄρξασθε ὄσπερ καὶ ὁ κορυφαῖος τῆς
 Σάτολος μετέφρασε εἰπὼν, κερὸς
 τῶ ἀρξασθῆναι τὸ κρίμα. ὅτι τὸ ἄκου-
 σεν τοῦ θεοῦ. εἰ δὲ ἄρῳ τον ἀφ' ἡμῶν, πὶ τὸ
 τέλος τῆς ἀπειθούντων τῶ τοῦ θεοῦ
 εὐαγγελίου. διχασμὸν γὰρ τοὺς πῆν καὶ
 τῆ ἀξία ἰσχυρίζονται τῆς, εἰ ἀ-
 μείπτειν, καὶ ἐν ταῖς τιμωρίαις
 πλεονεκτεῖν.

Eidem. 209.

Τῷ αὐτῷ αἰ.

Cum adulterinus quispiam ac sacerdo- tio indignus imperium usurpat, tum verò imperij ornatus in inconditum quendam & inornatum statum migrat. Siquidem ita natura comparatum est, ut ad eius, qui præest, similitudinem, ij, qui parent, sese effingant. Quod quidem etiam in Eusebio, quemadmodum scripsisti, vñu venit. Tantis enim & Sacerdotibus, qui sub ipsius imperio sunt, & reliquis subditis, vitij amor exarsit, ut qui aliunde veniunt, perennem lachrymarum materiam habeant tot tantorumque malorum spectaculum.

Ὅταν νόθος τις, καὶ τῆς ἱερασίης ἀνάξιος, εἰς πλὴν ἀρχῆν εἰσβιάσθῃ, τότε δι' ὅ τῆς ἀρχῆς κόσμος εἰς ἀνομίας μερίζεται. τῶ γὰρ ἀρχοῦντι ἐξομοιοῦσθαι πέφυκε καὶ τὸ ἀρχόμενος. ὃ δὲ καὶ ἐπὶ Εὐσεβίαν, ὡς γέγραφα, συνέβη. τοσούτος γὰρ καὶ τῆς ὑπ' αὐτῆν ἱερεῦσι, καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἐξήθη κακίας ἔρας, ὡς τῶς ἀλλὰ χόθαι ἴκοντες, διακρίσειν ἑκάθεσιν ἀεινάων ἔχειν, πλὴν τῆς τοσούτων κακῶν θέας.

Eidem. 210.

Τῷ αὐτῷ σι.

Inexplebilis es, eos, ut apparet, amans, in quibus virtutis splendor elucet. Inexplebili enim affectu, quemadmodum audio, illud Psalmistæ canis, Mihi autem nimis

Ἄπληκτος εἶ, φίλων, ὡς εἶοικε, τοῦ-
 τος, οἷς ἢ τῆς ἀρετῆς συναγράφει Φαι-
 δροπῆς ἀκορέτως γούν, ὡς γὰρ πυνθάνο-
 μη, ψάλλης σκεῖνο τὸ τοῦ μελεῶν
 ἄσμα.